

И тиранътъ, веселъ, съ тѣхъ да се ругае.
О бѣсило славно ! тебъ те освети
Смъртъта на геройтъ. Священно си ти.
Ти бѣлѣгъ си страшенъ и знакъ за свобода,
За коя подъ тебе гинеше народа,
И левътъ, и храбрый ; и смъртъта до днесъ
Подъ тебе бѣсило, правеше ни честь.
Защото подлецътъ; шпионътъ, мръсникътъ,
Въ оние дни мрачни, що „робство“ се викатъ,
Умирахъ мирно на своето легло,
Съ продадена съвѣстъ, съ позоръ на чело.
И смъртъта подъ тебе, о бѣсило свято,
Бѣ не срамъ, а слава и мѣсто хвъркато,
И врѣхъ, отъ кждѣто виждаше духътъ
За безсмъртието по-прѣкиятъ пѣтъ !

Прѣбитото псе*).

I

Утрепано, прѣбито,
Съ прѣчупена нога.
То страшно, жаловито,
Съсъ каль и прахъ покрито,
Квичеше до брѣга.

И вдигаше крачето
Съсъ мжка и съсъ ревъ,
И, сякашъ, па небето
Показвашъ го, клело,
Съ моление и гнѣвъ.

Дълбока скръбъ гореше
Въвъ погледа му простъ,
Плачътъ му остъръ бѣше,
И черна кървъ шуртеше
Изъ счупената кость

*) Изъ „Звукове“, лирически стихотворения печатани прѣвъ
1893 година.